

Београд - Књига „Злоупотребљене институције - Ко је био ко у Србији 1987-2000“, у издању Фонда „Биљана Ковачевић Вучо“, изазвала је бурне реакције у јавности само два дана након појављивања. Наиме, у књизи су наведена имена око хиљаду људи који су у периоду владавине Слободана Милошевића били на истакнутим позицијама, и самим тим били део његовог управљачког режима.

У књизи „Ко је ко у Србији 1987-2000“ налазе се имена и кратке биографије више од хиљаду припадника партијске, војне, економске, правосудне, културне, интелектуалне, верске и друге елите. Између осталих, ту су и бивши премијер СРЈ Милан Панић, некадашњи гувернер Народне банке Југославије Драгослав Аврамовић, академик Тибор Варади, бизнисмени Мирослав Мишковић, Милан Беко, Богољуб Карић, Слободан Радуловић, владика Иринеј Буловић, митрополит Амфилохије, Брана Црнчевић, Милован Илић Минимакс, Добрица Ерић, као и глумци Тихомир Арсић, Александар Берчек и Велимир Бата Живојиновић. У књизи су и Биљана Плавшић, али и Жељко Ражнатовић Аркан и Светлана Ражнатовић. Већина саговорника Данаса чије су биографије наведене у књизи, оспорава аналитичност издања и кредибилитет аутора, док неким појављивање у њој не смета.

Вук Драшковић, председник СПО наводи за Данас да је то срамна књига у традицији комунистичког прекрајања историје и фалсификовања истине.

- Нема ни речи о деценијској борби СПО и демократске опозиције против режима Слободана Милошевића. Тако се у књизи не спомињемо ни СПО ни ја као организатори 9. марта 1991, нема ни речи о мом хапшењу. Видовдански сабор 1992. не спомиње се, као да није ни постојао. Нема ни јунских демонстрација 1993. нити хапшења и пребијања Данице и мене, иако је на тај догађај реаговао цео демократски свет. Нема коалиције „Заједно“ и њених тромесечних демонстрација 1996. и 1997. Нема ни слова о злочину на Ибарској магистрали 1999, као да се није ни догодио. Не помиње се ни оснивачки састанак ДОС-а у Српском покрету обнове. Такође се не спомиње ни будвански атентат на мене у јуну 2000. године - истиче Драшковић. Он додаје да је по књизи „тих славних левих аутора“, он у политичкој каријери био само два месеца потпредседник савезне владе 1999. и „ништа више“.

- И мене и СПО означили су као сараднике режима Слободана Милошевића. Толико далеко у лажима и прекрајању истине не би отишао ни њихов идеолошки ментор Слободан Милошевић. По мом мишљењу, ову књигу је писала идеолошка мржња њених аутора према мени и СПО. Савременици историје о којој не пишу само ће им се смејати, а књигом су нагрдили себе, а не мене - оцењује Драшковић.

Миломир Марић, новинар, каже за наш лист да је видео књигу, али да је од ње много више очекивао.

- Ту се наводи да сам био уредник листова Интервју, Дуга, Профил и БК телевизије, што и јесам. Али се не каже да сам ја радио свој посао, да сам први новинар у Србији који је био мета физичког напада, Аркан ми је претио убиством. У Дугу су сваки други дан долазили разни ликови са претњама, био сам кажњен по Закону о јавном информисању... а сада се налазим у групи људи међу којима су многи из криминогене структуре - наводи Марић. Он додаје да је очекивао озбиљну аналитичку студију, а не преписку годишњака који је излазио сваке године током деведесетих, под истим називом - „Ко је ко“. Наш саговорник доводи у питање и кредибилитет Душана Богдановића из Фонда „Биљана Ковачевић Вучо“, наводећи да је то „човек који је само преписивао биографије, а да у време владавине Слободана Милошевића није ни био у Србији“.

Зоран Баки Анђелковић, функционер Социјалистичке партије Србије, каже за Данас да није чуо за књигу.

- Ако су у њој побројане само моје функције у томе не видим ништа лоше, јер оне су биле јавне, указује Анђелковић.

Небојша Брадић, доскорашњи министар културе, који је у књизи представљен као директор неколико позоришта, каже за Данас да није видео књигу и да му није познато да се и његово име нашло у њој.

- Биљану Ковачевић Вучо сам познавао и поштовао њен рад. Мислим да ће ова књига као документ значити пуно и да ће помоћи за будуће анализе. Не видим ништа лоше у томе што се и моје име нашло у њој, а свима је добро познато на који начин сам смењен 1999. са дужности управника Народног позоришта у Београду - наглашава Брадић.

Нино Брајовић, генерални секретар Удружења новинара Србије, каже за Данас да није чуо за књигу, и да би морао прво да је погледа да би коментарисао.

- Морам да видим у каквом сам окружењу, ко су све људи који се ту налазе и у каквом контексту. Има ли ту језика мржње? Иначе, постоје разна издања „ко је ко...“ и на такве књиге у принципу не обраћам пажњу, посебно не на издања Фонда „Биљана Ковачевић - Вучо“ - наглашава Брајовић.

Владика милешевски Филарет (Јеленко Мићовић) који је од 1999. до 2000. био заменик министра вера у Влади СРЈ није желео да коментарише за наш лист то што се његово име налази у књизи.

Драган Тодоровић, потпредседник Српске радикалне странке, каже за наш лист да не може да коментарише књигу, јер није ни упознат са чињеницом да је она објављена и да се и његова биографија наша у њој.

- Није битно ко је био ко у Србији у том периоду, већ је битније ко је остао на истим позицијама и да ли заговара исте идеје које је заговарао током и после 90-их - наглашава Тодоровић.

Књига је настала као резултат трогодишњег истраживачког пројекта Фонда „Биљана Ковачевић-Вучо“ о употреби и злоупотреби државних и друштвених институција у периоду владавине Слободана Милошевића, са циљем да „ликови који се помињу у њој проговоре о својој улози у тадашњем политичком режиму“, рекла је председница Хелсиншком одбора за људска права Соња Бисерко.

Васић: Ово није црна листа

Милош Васић, новинар недељника Време и један од сарадника у раду на књизи, каже за Данас да она не представља црну листу, већ номенклатуру власти за време режима

Слободана Милошевића.

- Они који се љуте што се и њихово име нашло у књизи требали су на време да мисле када су се упуштали у сарадњу са Слободаном Милошевићем. Међу особама у књизи наша су се и имена многих часних људи, који су се стицајем околности били на погрешним местима у погрешно време и који су касније исправили своје грешке, као што је последњи премијер СФРЈ Анте Марковић и генерал Александар Васиљевић, који је свој значај показао петог октобра 2000, указује Васић.

(Данас)